ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ CAROLUS BRIO

ΠΙΝΟΝΤΑΣ μονορρούφι τὸ κρασί του ὁ φίλος μας Λουσιέν, μᾶς εἶπε ἄξαφνα μὲ κάποια ἔξαψη :

—Ναί, ἤμουν κάποτε πολὺ ἐρωτευμένος. Γνώρισα τὴν ἀγατημένη μου σ' ἕναν Ἀποχρηάτικο χορὸ καὶ τόσο πολὺ μοῦ ἄρεσε, τόσο τὴ ἀγάτησα, ὥστε τὴν ἔκλεψα τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας ! Ὤ, τὴν ἀξιολάτρευτη μικρούλα ! Πόσο τῆς ἤμουν ἀφοσιωμένος τόσους μῆνες κατόπιν !... Μὰ ἔπειτα τῆς ἔκοψα τὸ κεφάλι... καί... Μὰ μὴν τινάζεστε, λοιπόν... Μὴ μὲ κυττᾶτε τρομαγμένοι... Ἀφῆστε με νὰ σᾶς τὰ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχή...

Τὸν διακόψαμε μὲ φρίκη :

—Τῆς κόψατε, λέει, τὸ κεφάλι !...

—Σὲ ἀπατοῦσε μήπως ;... Λόγοι τιμῆς ;

Διαιαρτυρήθηκε ζωηρά :

—Κάθε ἄλλο... Σᾶς ὁρκίζομαι...

—Ἦταν ἄσχημη λοιπόν ;

—Σωστὴ κοινλίτσα...

—Κουτή ;

—Τὰ μάτια της σπιθοβολοῦσαν ἀπ' τὴν ἐξωτικάδα....

—Τὴν ἔκρυβες ζηλότυπα ἀπ' τὸν κόσμο ;

—Ἴσα - ἴσα... Σκεφθῆτε πῶς οἱ φίλοι μου τὴ λάτρευαν !...

—Τότε ; Τότε ; Γιατί αὐτὸ τὸ φρικτὸ ἔγκλημα ;... Γιατί ;....

Μᾶς κύτταξε λίγο, ἔχοντας μιὰ αἰνιγματικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του, κι' ἔπειτα μᾶς εἶπε :

—Θὰ σᾶς τὴν περιγράψω πρῶτα μὲ διὸ λόγια.... Τὴν ἔλεγαν Σελινέττα... Κι' ἦταν μικρούλα.... Πολὺ μικρούλα... Πολύ... Τὸ στοματάκι της, τὸ κόκκινο καὶ κανονικό, ὀμόρφαινε πάντα ἀπὸ ἕνα χαιώγελο, τὸ ὁποῖο δὲν ἔσβινε ποτέ του... Ἄχ, τί μαγουλάκια ἅλικα ἦσαν ἐκεῖνα, τί χρυσὰ μαλλάκια, τί μάτια βαθυγάλαζα σὰν πέλαγος !... Κι' ἐκείνη ἡ μυτίτσα της, ἡ ἀναγιριστὴ στὴν ἄκρη !... Ἀμὴ τὰ μάτια της !.... Ἕνα καλὸ μονάχα εἶχε ἡ Σελινέττα μου : Ἦταν ψυχρή, πολὺ ψυχρή... Μὰ μπορεῖ νάχῃ κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ὅλα τὰ προτερήματα ;...

Ἀνάσανε βαθειά, μᾶς κύτταξε καὶ πάλι αἰνιγματικὰ — μὰ γιατί μᾶς κύτταξε ὅλο αἰνιγματικά ; — κι' ἔξακολούθησε :

—Ἀγαπᾶτε τὶς κοκέττες ; Ναί ; Ὄχι ; Ἔ, ἡ Σελινέττα μου ἦταν πολὺ κοκέττα... Ὁ προορισμὸς αὐτῆς τῆς κοπελλίτσας στὸν κόσμο ἦταν, φαίνεται, νὰ κυλιέτσι διαρκῶς στὸ μεταξωτὸ καὶ στὴ δαντέλλα !... Φάνταζε παντοῦ καὶ πάντοτε σὰν δοὐκισσα.... Ἀπ' τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ ἡ μόνη της δουλειὰ ἦταν νὰ τὴν ντύνοιν ἢ νὰ τὴν γδύνοιν... Παραδινόταν στὰ χέρια μου μ' ἐμπιστοσύνη, μὲ τὸ ἀώνιο χαιώγελο στὰ χείλη της καὶ δίχως καμμιὰ ἀντίστασι...

Στέναξε καὶ μᾶς κύτταξε βαθειὰ ὁ φίλος μας. Βλέποντας τὴν κρυφὴ φρίκη μας, χαιωγέλασε !.... Ναί, χαιωγέλασε, ὁ ἀναίσθητος καὶ ἄκαρδος φίλος μας, κι' ἐμεῖς ἀνατριχιάσαμε ἀπ' τὸ σατανικὸ — ὅπως μᾶς φάνηκε — χαιώγελό του...

Τὸν ξέραμε τόσο καλόν, τόσο ἀγαθόν, καὶ μᾶς περιέγραφε τὴν κοπελλίτσα ποὺ πρωτοαγάτησε στὸν κόσμο τόσο ἀφοσιωμένη σ' αὐτὸν καὶ τόσο ὑπάκουη καὶ πρόθυμη, ὥστε τὸ ἔγκλημά του φαινόταν ἀπαίσιο κι' ἀδικαιολόγητο !...

Ὡστόσο, ἴσως νὰ ἔνοιωσε ὁ φίλος μας τὶς μυστικές μας σκέψεις, καί, θέλοντας νὰ δικαιολογηθῆ, μᾶς εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή :

—Ὤ, πόσο τὴν ἀγατοῦσα τὴ γλυκειά μου Σελινέττα !.... Πόσο τὴν λαχταροῦσα, ὅταν τὴν καμάρωνα μὲ τὴ ρὸζ τουαλεττίτσα της !... Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα θαύμαζα τὶς χρισοκόκκινες μποῦκλες τῶν μαλλιῶν της... Μοῦ ἄρεσε νὰ μπεροδεύω μέσα τους τὰ δάχτυλά μου, ν' ἀνατριχιάζω ἀπ' τὴν ἐπαφή τους, τὴν τόσο γαργαλιστική, νὰ βγάζω μιὰ - μιὰ τὶς φουρκέττες τους καὶ νὰ τ' ἀπλώνω κατόπιν στοὺς ὤμους της !... Δὲν τὴν χόρταινα νὰ τὴν βλέπω, τὴν διαλεχτὴ νεράϊδα μου !...

Ἐδῶ ὁ Λουσιὲν στέναξε καὶ πάλι κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ἡ περιέργειά μας ὅμως ἦταν μεγάλη καὶ μιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτησι βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη μας :

—Μά, τί σοῦκανε καὶ τὴν σκότωσες ;... Γιατί τῆς ἔκοψες τὸ κεφάλι ;

Ἐκεῖνος....ἔσκασε στὰ γέλια !...

Ἀδειάσαμε τὰ ποτήρια μας βιαστικά, τὸν λοξοκυττάξαμε καταφουρκισμένοι καὶ ξεφωνίσαμε :

—Ἡ κοροϊδευές ἐπιπόλαια μαζύ μας ἢ εἶσαι ἕνας ἔκφυλος κακοῦργος... Τόση ἀναισθησία, μὰ τὴν ἀλήθεια, χτυπάει πολὺ ἄσχημα... Ἐκτός... ἐκτὸς ἂν εἶσαι τρελλός, γιὰ δέσιμο !...

—Ἔχετε δίκηο... Εἶνε ἀλλόκοτο αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει, ἀλλὰ ὑπομονέψετε ὥς τὸ τέλος... Τότε θὰ σᾶς δεῖξω καὶ τὸ κομμένο κεφάλι τῆς Σελινέττας μου, καθὼς καὶ τὸ ἀκέφαλο πτῶμα της. Τὰ κρατάω γιὰ μιὰ ἀνάμνησι εὐλαβική ! — κι' ἡ παρακάτω δικαιολογίες μου ἴσως ἐξιλεώσοιν λίγο τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημά μου !...

Καινούρια φρίκη μᾶς βούλωσε τὸ στόμα. Μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια τὸν κυττάξαμε κι' ἐκεῖνος ἐξακολούθησε :

—Ἀπὸ τὰ περυσινὰ Καρναβάλια ἴσαμε τὰ φετεινὰ πέρασε ἕνας χρόνος... Σ' ὅλον αὐτὸν τὸν χρόνο, ὥς προχθὲς ἀκόμη, ἔζησα μέσα στὸ ὄνειρο καὶ στὴν πιὸ μεθυστικὴ γοητεία... Κρατώντας στὴν ἀγκαλιά μου τὴν ἀγατημένη μου, μιλοῦσα ὧρες ὁλόκληρες μαζύ της βουβά... Ἐγὼ βύθιζα τὴ ματιά μου στὰ αἰνιγματικὰ καὶ μυστηριώδη μάτια της, κι' ἐκείνη παράδινε μὲ ρεμβασιὸ στὰ χείλη μου τὰ κόκκινα χαιωγελαστὰ χείλη της !... Ξεχνούσαμε τὸν κόσμο κι' ὁ κόσμος μᾶς ξεχνοῦσε...

....

Ὁ φίλος μας ἀποτελείωσε τὸ τσιγάρο του, ἄδειασε ξανὰ τὸ ποτῆρι του καὶ συνέχισε :

—Στὸ τραπέζι μοίραζα πάντα τὸ φαγητό μου μαζύ της... Ἤθελε νὰ τρῶμε ἀπ' τὸ ἴδιο πιάτο καὶ ποτὲ ἀπ' τὰ χείλη της δὲν ἄκουσα ἕναν πικρὸ λόγο ἢ ἕνα προσβλητικὸ παράπονο... Εἶχα γνωρίσει ὥς τότε στὴ ζωή μου πολλὲς Σελινέττες.... Μελαχροινές, ξανθές, ροῦσσες.... Ὅλες εἶχαν, δίχως καμμιὰ ἐξαίρεσι, τραγανίσει τὸ πορτοφόλι μου καὶ σπαράξει τὴν καρδιά μου... Καμμιὰ δὲν στάθηκε πιστή, ὅλες εἶχαν ἀχόρταγο στόμα, γαμψὰ νύχια, δοντάκια κοφτερὰ καὶ πέτρινη καρδιά... Ἐνῶ ἡ Σελινέττα μου ;... Τί διαφορετική, Θεέ μου, ἀπὸ κείνες ! Στὸ αἰώνιο, εἰλικρινὲς χαιώγελό της, εὕρισκα μεγάλη ἀνακούφισι. Στὴν προθυμία της καὶ στὴν ὑπακοή της ξεκούραζα τὴν ὕπαρξί μου ἀπὸ τοὺς μόχθους τῆς ζωῆς... Καὶ τὸ θρόϊσια τῆς μεταξωτῆς τουαλεττίτσας της νανούριζε ἡδονικὰ τὴν ἀκοή μου, κάθε ποὺ τὴν σφιχτοκρατοῦσα μὲ πόθο στὴν ἀγκαλιά μου... Κι' ὅμως, τὴν σκότωσα τὴν Σελινέττα μου !...

Δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῆ ὁ Λουσιέν. Σηκώθηκε ὀρθὸς κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ στὸ δωμάτιο, λοξοκυττάζοντάς μας.

Τὸν ρωτήσαμε μὲ ἀγωνία :

—Μὰ πές μας, λοιπόν, γιατί τὴν σκότωσες, ἐνῶ τὴν ἀγαποῦσες τόσο ;...

—Γιατί ;... Γιατί ;... ξέσπασε, γελῶντας μὲ σαρκασμό. Γιατί ἦταν κι' ἡ Σελινέττα μου γυναῖκα !... Γιατί ἦταν εὔθραυστη καὶ φαφουρένια, σὰν γυναῖκα... Γιατί ἦταν μιὰ κούκλα, σὰν γυναῖκα.... Γιατί ἡ γυναῖκες δὲν θέλοιν φλογερὴ ἀγάπη, ἀλλὰ μονάχα ψεύτικα λόγια καὶ χάϊδεμα ἀποχριτικὸ μὲ γάντι... Σ' αὐτὰ μονάχα πιστεύοιν οἱ γυναῖκες καὶ σ' αὐτὰ μονάχα εἶνε ἱκανὲς ν' ἀνθέξοιν... Γιατί ἡ φλογερὴ, ἡ δυνατὴ καὶ ἀνδρικὴ ἀγάπη, τὶς λυγίζει... Γιατί ἡ ἀνδρικὴ ἀγάπη διψάει ἀπὸ λαχτάρα, διψάει ἀπὸ εἰλικρίνεια, διψάει γιὰ ξέσπασμα βίαιο ψυχῆς, κι' ἡ κοῦκλες - γυναῖκες—ΚΟΥΚΛΕΣ σὰν τὴ Σελινέττα μου—διπλώνοιν στὰ δυὸ μπρὸς στὴν ἀνεμοζάλη αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς ἀνδρικῆς ἀγάπης καὶ σπάζοιν σὰν κλωνιὰ λουλουδιῶν, δαρμένα ἀπ' τὸ βορηᾶ... Νά, γιατί ἔσπασα στὰ δυὸ τὴ Σελινέττα μου !...

Σελινέττα

Ἦταν τρελλός, Θεέ μου ; Ἡ ἔξαψη τῶν ματιῶν τοῦ φίλου μας, τὰ ἄτακτα ἀνεμιστὰ μαλλιά του, τὰ χέρια του, ποὺ σιγότρεμαν, κι' ἡ βίαιες κινήσεις του δὲν πρόδιναν πειὰ μεθῦσι, ἀλλὰ τρέλλα σωστή !...

Τὸν κυττάξαμε φοβισμένοι, ἀμφιβάλλοντας τώρα ὄχι μονάχα γιὰ τὸ ἔγκλημά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἴδια τὰ λογικά του. Μάντεψε τὴν ἀμφιβολία στὰ μάτια μας, ἐκάγχασε μὲ εἰρωνεία μαζὺ καὶ πόνο, καὶ πήδησε ὥς τὸ ντουλάπι τοῦ μπουφέ.

Τὸ ἄνοιξε καὶ ρίχνοντας βίαια μπρὸς στὰ ἔκθαμβα μάτια μας δυὸ κομμάτια μιᾶς σοκολατένιας κούκλας τοῦ ζαχαροπλαστείου «Ζιρού», ντυμένης στὰ μεταξωτά, ξεφώνισε ἄγρια :

—Νά την ἡ Σελινέττα μου !... Μοῦ τὴν ἔδωσαν πέρυσι γιὰ κοτιγιὸν στὸ χορὸ τῆς λέσχης «Ζιρού»... Ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα, ποὺ στάθηκε πιστή, ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ χάϊδεψε τὴν καρδιά μου, ἀντὶς νὰ τὴν σπαράξῃ, κι' ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα ὁλόψυχα κ' εἰλικρινά... Μὰ δὲν ἄνθεξε κι' αὐτή : Τὴν σκότωσα προχθές, σ' ἕνα παράφορο ἀγκάλιασιά μου !... Τὴν ἔσφιξα τόσο δυνατά, τόσο φλογερά, ὥστε ἔσπασε σὲ δυὸ κομμάτια !....

—..... !....

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Ἡ πτελέα (φτελιὰ) ζῇ 335 χρόνια, ὁ κισσὸς 450, ὁ σφένδαμνος (σφεντάμι) 516, ἡ πορτοκαλλιὰ 630, τὸ κυπαρίσσι 800, ἡ καρυδιὰ 900, ὁ πλάτανος 1000, ἡ φιλύρα 1100, τὸ πεῦκο 1200, ἡ δρῦς 1500, ὁ κέδρος 2000 καὶ ὁ σμίλαξ 2300 χρόνια !...